

Terechte rentecorrecties en buitengewone last niet aannemelijk, want onderbouwing ontbreekt

Gegevens

Publicatie

NTFR 2022/3223

Instantie

Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak

19 april 2022

Datum publicatie

14 september 2022

Annotator

mr. N.I. Groenland
is werkzaam bij Clifford Chance LLP.

ECLI

[ECLI:NL:GHAMS:2022:1195](#)

Belastingjaar

2013

Zaaknummer

21/00213

Relevante informatie

[Art. 8 Wet Vpb 1969, Art. 3.8 Wet IB 2001](#)

Inhoudsindicatie

ambtshalve, verzuimboete, buitengewone last, vertrouwensbeginsel, gelijkheidsbeginsel, zakelijk, vordering, vereiste aangifte

Samenvatting

X is dga van belanghebbende, die zich bezighoudt met houdster- en financieringsactiviteiten. Tevens bezit X alle aandelen van A bv. Deze zustervenootschap van belanghebbende heeft 100% van de aandelen in Y bv, dat op haar beurt 100% van de aandelen in Z bv bezit. Belanghebbende bezit bovendien 50% van de aandelen in B bv. Belanghebbende heeft ultimo 2013 een vordering op X, B bv en Z bv. Omdat belanghebbende de aangifte Vpb 2013 niet heeft ingediend is de inspecteur overgegaan tot vaststelling van een ambtshalve aanslag naar een belastbaar bedrag van € 100.000 met een verzuimboete. Op 1 mei 2015 heeft de inspecteur een digitale aangifte Vpb 2013 ontvangen met een belastbaar bedrag van negatief € 342.418, met onder meer een buitengewone last van € 343.417. Met dagtekening 31 december 2015 heeft de inspecteur de aanslag Vpb 2014 conform de aangifte vastgesteld. Bij uitspraak op bezwaar van 12 november 2019 is het belastbaar bedrag van de aangifte Vpb 2013 weliswaar aangepast, maar heeft de inspecteur rentecorrecties toegepast en de aftrek buitengewone last geschrapt. Evenals bij de rechtbank is in hoger beroep in geschil of de inspecteur bij het vaststellen van de aanslag Vpb 2013 het vertrouwensbeginsel heeft geschonden aangezien de aanslag Vpb 2014 overeenkomstig de aangifte is vastgesteld. Bovendien is in geschil of terecht rente is berekend over een tweetal vorderingen van belanghebbende en of terecht geen rekening is gehouden met een buitengewone last. Het kennelijk zonder beoordeling overeenkomstig de ingediende aangifte vaststellen van de aanslag Vpb 2014 kan niet leiden tot een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel, ondanks dat daarbij, zoals belanghebbende heeft gesteld, zich dezelfde vorderingen voordeden ter zake waarvan geen rente was berekend. Daartoe wijst de rechtbank op het arrest van de Hoge Raad van 13 december 1989 ([ECLI:NL:HR:1989:ZC4179](#)). Het hof overweegt voorts dat de inspecteur gegeven de in de balans van belanghebbende vermelde vorderingen op de dga en B bv had mogen aannemen dat sprake is van rentedragende vorderingen, aangezien belanghebbende geacht mag worden op zakelijke grondslag deze leningen verstrekt te hebben. Anders dan belanghebbende meent was de inspecteur ook niet gehouden de zakelijkheid van de leningen te onderzoeken. De rentecorrecties zoals deze bedragen na de uitspraak van de rechtbank dienen dan ook in stand te blijven. Belanghebbende dient bovendien de door haar gestelde buitengewone last aannemelijk te maken. Ter onderbouwing van het bestaan van de vordering heeft belanghebbende stukken gevoegd bij haar motivering van het hoger beroep, bestaande uit bankafschriften en grootboekkaarten. Het hof constateert net als de inspecteur dat bij de (vele) stukken geen leeswijzer of andere gespecificeerde toelichting is gegeven door belanghebbende. Uit die stukken valt ook niet de door belanghebbende gestelde vordering op Z zonder meer af te leiden. Omdat het verloop van de vordering niet uit de overgelegde stukken valt op te maken, kan aan de door belanghebbende ingebrachte overeenkomst van geldlening uit 2006 geen aanvullend bewijs worden ontleend voor het bestaan van de geldvordering in 2013. Het hof is dan ook van oordeel dat de buitengewone last niet aannemelijk is gemaakt, laat staan overtuigend aangetoond. De buitengewone last is daarom terecht door de inspecteur buiten aanmerking gelaten bij het vaststellen van de aanslag.

(Hoger beroep ongegrond.)

Noot

In deze zaak gaat het in de kern om de vraag of belanghebbende (zakelijke) rente moet imputeren op een tweetal vorderingen van belanghebbende en een (buitengewone) last mag nemen van € 343.417 als gevolg van het afboeken van een vordering in het kader van het faillissement van Z bv.

Wat betreft de tweetal vorderingen is belanghebbende van mening dat het vertrouwensbeginsel is geschonden door de inspecteur. Als reden voert belanghebbende aan dat de inspecteur de aanslag 2014 conform aangifte heeft vastgesteld en dat een vergelijkbare correctie bij een medeaandeelhouder achterwege is gebleven. Beide argument van belanghebbende treffen volgens gerechtshof Amsterdam geen doel. Volgens het hof had de inspecteur op basis van de balans van belanghebbende - zonder nader onderzoek - mogen aannemen dat sprake was van rentedragende vorderingen op basis van het zakelijkheidsbeginsel.

Ook het niet doorvoeren van een rentecorrectie bij een medeaandeelhouder op gelijke wijze als bij belanghebbende leidt volgende het hof niet tot een geslaagd beroep op het vertrouwens- of ander rechtsbeginsel en het daardoor vervallen van de correctie.

Voor een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel is in de regel meer vereist dan de enkele omstandigheid dat de inspecteur gedurende een aantal jaren bij het regelen van de aanslag op een bepaald punt de aangifte heeft gevolgd (zie HR 13 december 1989, [ECLI:NL:HR:1989:ZC4179](#), r.o. 4.5). Uit de feiten blijkt verder niet dat sprake was van (een beroep van belanghebbende op) een beleidsregel, expliciete of impliciete standpuntbepaling of een algemene voorlichting voor een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel.

Ten aanzien van de buitengewone last overweegt het hof dat op grond van een redelijke verdeling van de bewijslast belanghebbende deze post aannemelijk dient te maken omdat deze in mindering komt op de fiscale winst. Ter onderbouwing van de vordering heeft belanghebbende stukken ingebracht in hoger beroep, bestaande uit bankafschriften, grootboekkaarten en een overeenkomst van geldlening uit 2006. De overeenkomst van geldlening heeft een hoofdsom van € 200.000 en een looptijd van zes maanden. Uit die stukken valt volgens de inspecteur en het hof verder niet de door belanghebbende gestelde vordering ad € 343.417 op Z bv zonder meer af te leiden en is daarmee volgens het hof terecht door de inspecteur buiten aanmerking gelaten bij het vaststellen van de aanslag.

Voor het aannemelijk kunnen maken van deze (buitengewone) last had mijns inziens op z'n minst van belanghebbende verwacht mogen worden dat de hoogte en het beloop van vordering na het einde van de looptijd in kaart zou zijn gebracht. Hierbij had correspondentie inzake nakoming van betalingen (van rente en aflossing), alsmede de formele correspondentie inzake ingebrekestelling en verzuim, als bewijs voor het bestaan (en van de hoogte) van de vordering kunnen dienen. Een willekeurige derde had na het einde van de looptijd van de lening in 2006 immers ook actie ondernomen en niet zomaar drie jaar hebben gewacht tot het faillissement van Z bv in 2009 zou worden uitgesproken.